12/01/2019

“Τα παιδιά μας στον 21ον αιώνα – Νέοι και επίκαιροι προβληματισμοί”

/ Νέοι και Εκκλησία

Τα ναρκωτικά, η μάστιγα αυτή της εποχής μας όπως χαρακτηρίζεται, είναι ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα σ’ ολόκληρο τον κόσμο, δυστυχώς τα τελευταία χρόνια και στο ίδιο το νησί μας. Ο αργός αυτός θάνατος δεν απειλεί απλώς το νησί μας, τα σπίτια μας, τα παιδιά μας, αλλά βρίσκεται ήδη στα σπίτια μας και αρκετά παιδιά μας ταλαιπωρούνται και απειλούνται ακόμη και με φυσικό θάνατο. Η κοινωνία πέραν των τυπικών και πρακτικών προλήψεων και της χωρίς αποτέλεσμα αντιμετώπισης της κατάστασης, όχι μόνο ψηλώνει τα χέρια, αλλά και με τη στάση και τον τρόπο που λειτουργεί, δυστυχώς την επιδεινώνει.

Η μαγεία και ο σατανισμός είναι μια άλλη πρόκληση, αλλά και πρόβλημα για τον νέο άνθρωπο, ο οποίος μέσα στις πνευματικές αναζητήσεις και απορίες που έχει για φυσικά και μεταφυσικά πράγματα και γεγονότα, αλλά και την επιθυμία για την απόκτηση υπερφυσικών δυνάμεων και γνώση του υπερφυσικού και άγνωστου, βρίσκει μπροστά του την εύκολη και προβατόσχημη λύση, πρόκληση και

πρόσκληση που του προτείνει ο ίδιος ο διάβολος μέσα από πρόσωπα και καταστάσεις.

Με διάφορους τρόπους ο διάβολος καταφέρνει να κερδίσει την εμπιστοσύνη του άπειρου και ενίοτε αφελούς νέου και μετά από το δόλωμα και το παραπλανητικό προσωπείο του αποκαλύπτει τον πραγματικό του εαυτό. Συμβαίνει όμως πολλές φορές το τραγικό, ο άνθρωπος να έχει αντιληφθεί την παγίδα στην οποία έχει πέσει, να μην μπορεί όμως με τις φτωχές του δυνάμεις να απεγκλωβιστεί, ιδίως αν έχει κάνει και συμβόλαιο με τον ίδιο τον διάβολο, υπογράφοντάς το, ναι! ακόμη και με αυτό το ίδιο του το αίμα. Αυτή η συμφωνία σημαίνει πλήρη – τυφλή όπως λέμε – υπακοή στον διάβολο και τις εντολές του, που Θεός φυλάξοι, πολλές φορές σημαίνει και τη διάπραξη εγκλημάτων, ακόμη και τον τερματισμό της ίδιας του της ζωής. Σε τέτοιες περιπτώσεις ο νέος εκτός από ψυχική στήριξη και προσευχή εκ μέρους του περιβάλλοντός του, χρειάζεται και πολλή θέληση εκ μέρους του, περισσότερο όμως μετάνοια και προσκόλληση στην Εκκλησία και τη θεραπευτική αγωγή της, ώστε να καταφέρει να απελευθερωθεί.

Ένα από τα δολώματα και τα προσωπεία, πίσω από τα οποία κρύβεται ο διάβολος και παραπλανεί τους νέους, είναι η ίδια η μουσική ή κατά τα άλλα θεμιτή και ευγενική έκφραση και δραστηριότητα του ανθρώπου. Εκμεταλλεύεται ο διάβολος την ευαισθησία και επιθυμία αυτή του νέου ανθρώπου για ψυχαγωγία και ξεκούραση, ώστε να χύσει το δηλητήριό του.

Αυτά είναι μερικά από τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν τα παιδιά μας, οι νέοι μας, στον αιώνα που ζούμε. Δεν μπορούμε δυστυχώς λόγω του περιορισμού του χρόνου να αναφερθούμε εκτενέστερα και σε περισσότερα προβλήματα.

Σ’ αυτά όλα έρχονται να συμπληρώσουν και να χειροτερέψουν την κατάσταση η ξενομανία και ο δυτικός τρόπος ζωής, η κακή χρήση της τεχνολογίας με την κατάχρηση των κινητών τηλεφώνων και του διαδικτύου και όλων των «ευκολιών» που προσφέρουν και βεβαίως μαζί με αυτά η τηλεόραση με τις απροκάλυπτες πλέον και χωρίς όρια και περιορισμούς προκλήσεις και διαφημίσεις της ανηθικότητας και του εξευτελισμού του ανθρωπίνου προσώπου.

Βασική και πρώτιστη ευθύνη βέβαια έχει η οικογένεια με τη σωστή ανατροφή, διαπαιδαγώγηση και διαφώτιση των παιδιών. Υποστηρίζουν σύγχρονοι Γέροντες και το επιβεβαιώνουν και οι επιστήμονες ότι η διάπλαση του χαρακτήρα και του ψυχικού κόσμου. Ενός ανθρώπου αρχίζει από τη στιγμή της σύλληψής του, πέραν βέβαια της κληρονομικότητας του φέρνει από τους γονείς του. Η συμπεριφορά των γονιών μεταξύ τους σ’ όλα τα στάδια της ανάπτυξης του παιδιού, αλλά και η σχέση του μ’ αυτούς, επηρεάζουν τη μετέπειτα πορεία της ζωής του και μπορούν

να αποβούν σωτήριες ή καταστροφικές για την υπόλοιπη ζωή και τον χαρακτήρα του παιδιού.

Η υπερπροστατευτικότητα από τη μια, αλλά και η έλλειψη σωστής και υγιούς αγάπης από τους γονείς από την άλλη, καθώς και η αδιαφορία για τα ερωτήματα και τις ανησυχίες του νέου ανθρώπου, αποτελούν παράθυρα για «πνευματικά κρυολογήματα», όπως θα έλεγε ο μακαριστός Γέροντας Ιλαΐσιος.

Αποτελούν αφορμές για μη σωστή ανάπτυξη και ωρίμανση του παιδιού και σπρωξίματα για αναζητήσεις έξω από την οικογένεια. Πρέπει να μάθουμε επιτέλους να επικοινωνούμε σωστά με τα παιδιά μας και όχι να εφησυχάζουμε, όταν τους προσφέρουμε τα υλικά πράγματα, αδιαφορώντας όμως τελείως για τις πνευματικές τους ανησυχίες και προβληματισμούς, περιοριζόμενοι απλώς σε τυπικές συνομιλίες μαζί τους.

Το σωστό παράδειγμα εξάλλου των γονιών και η πολλή προσευχή γι’ αυτά, φέρνουν καλύτερα αποτελέσματα από ασταμάτητες συμβουλές, πολλά λόγια και αστυνομικές παρακολουθήσεις.

Συμβουλεύει ο μακαριστός Γέροντας Πορφύριος τους σύγχρονους γονείς: «Πιο πολύ να κάνεις προσευχή και λίγα λόγια να τους λέεις. Να μη γινόμαστε ενοχλητικοί, αλλά να προσευχόμαστε μυστικά και μετά να μιλάμε. Να τα λέεις στον Θεό και ο Θεός θα τα λέει μέσα τους».

Μεγάλη ευθύνη ασφαλώς φέρει το σχολείο με τη σωστή παιδεία-διαπαιδαγώγηση των νέων μας. Τα αναλυτικά εκπαιδευτικά προγράμματα να μην αποσκοπούν στην απλή μετάδοση ξερών γνώσεων, άλλα στην ψυχική καλλιέργεια των νέων, διαπλάθοντας πρόσωπα ολοκληρωμένα με αξίες και ιδανικά στη ζωή τους.

Η Εκκλησία επίσης έχει σοβαρότατο λόγο κα ευθύνη για την κατάσταση αυτή. Πρέπει να πλησιάσει πιο πολύ τους νέους και με την αγάπη και την ειλικρίνεια των κληρικών της και όσων ασχολούνται με την ποιμαντική διακονία, να καταφέρει να κερδίσει την εμπιστοσύνη των παιδιών μας, ώστε να μπορέσει να τους προσφέρει πειστικά την Αλήθεια, τον Ίδιο τον Χριστό μας, για να γεμίσει το είναι τους και να μη ζητούν να χορτάσουν από τα ξυλοκέρατα μακριά από την πατρική αγκαλιά του φιλεύσπλαγχνου Πατέρα.

Τέλος, όλοι μας, η κοινωνία γενικά, οφείλουμε να συμβάλουμε στην κατάσταση· να προφυλάξουμε τα παιδιά μας και να συμπαρασταθούμε σ’ αυτά ο καθένας μας από τη θέση και τον τρόπο του, γιατί αυτά είναι η ελπίδα μας, το μέλλον του τόπου και του ελληνορθόδοξου μας γένους. Μπροστά στον κίνδυνο της αφομοίωσης και αλλοτρίωσης μέσα στον χώρο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και τις γενικότερες

απειλές της παγκοσμιοποίησης, οφείλουμε – όχι εθνικιστικά και φανατικά, αλλά με συναίσθηση ευθύνης μπροστά στην ιστορία και την παράδοση της Ρωμιοσύνης μας – να πλάσουμε ανθρώπους πραγματικά ελεύθερους με γνώση της ταυτότητάς τους και με αρχοντιά.

Τελειώνοντας, ας ευχηθούμε ο Θεός, με τις πρεσβείες του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου του Μυροβλύτου, να φωτίσει όλους μας για σωστό και εποικοδομητικό προβληματισμό και ας παρακαλέσουμε την Παναγία μας μαζί με τον Υμνογράφο του Δοξαστικού του Εσπερινού της Κοιμήσεώς της: «πρεσβεῦε τῷ τόκῳ σου διηνηκώς, περιφρουρήσαι καὶ σώσαι ἀπὸ πάσης προσβολῆς ἐναντίας τὴν νεολαίαν σου». Αμήν.

(Τό πιο πάνω κείμενο είναι απόσπασμα από εισήγηση του Θεοφιλεστάτου Επισκόπου Αμαθούντος κ. Νικολάου